

• V • E • R • H • U • I •

Drie maanden hebben we in ons nieuwe huis gewoond en nu zijn de muren kurkdroog, althans, de architect zegt het, en hij is per slot de man, die 't weet. In hoogst eigen persoon heeft hij zich overtuigd dat de zaak gezond is: als een dokter heeft hij de muren beklopt, deuren open en weer netjes dicht gedaan, langs de breede vensterbanken en het achterstraatje geloerd.

„Alles in orde, mevrouw. U boft, je hebt met die nieuwbouw altijd kans op kleine afwijkingen door krimpen — maar bij u is alles O.K. U kunt de wandversieringen nu gerust ophangen.”

Gelukkig! We hebben lang genoeg tegen dat kale behang gekeken; de toestemming van den architect zal de kroon op onze verhuizing zetten.

Jet en ik beloonen hem met een loflied op z'n bouwprestatie en een kop koffie, dan neemt de man van 't vak voorgoed afscheid en zijn we kaptein op eigen schip. Eindelijk! Hoe vaak heb ik niet gesoebat, of er tenminste een paar dingen mochten hangen, maar die afwezige bouwheer speelde hier nog altijd de baas. „De architect heeft gezegd” — en daar zat je weer met je kale muur!

Nur los! Leuk werk, zoo'n ophangerij. We hebben wel niet veel bijzonder, maar die moderne huizen kleeden zoo makkelijk aan, 't wijst de weg vanzelf. Je hebt zoo'n fijne belichting met dat reuze-brede raam aan de voorkant.

„Moeder, wanneer beginnen we? Morgenvroeg?”

Strop! Ze moeten noodig zeggen, dat de jéugd uit-huizig is: Vader heeft classis en moeder wil mee. Die houdt een officieuze dominé's-vrouwen-vergadering op eigen houtje: 5 koppen thee en 10 koekjes per mevrouw — niet kwaad, maar onze muren zijn droog! Dat gaat voor.

„Laat ons die schilderijen dan maar doen. Hè ja, Jet en ik samen; kunnen we best. Zij heeft artistieke aanleg en ik werkhanden; als u terug komt, hangt de heele zaak. Tip top in orde, 'k beloof het u.”

Moeder vertrouwt ons voor geen cent. Ze ziet me natuurlijk al met een schilderij naar beneden ploffen, als voorheen Uncle Podger. Geen kans, mama! Die mannen uit de oude doos waren geen knip voor de neus waard. Nee, dan wij, meisjes van de nieuwe zakelijkheid!

„Zeg maar ja, en u zult zien wat we presteeren. Mag het, schat?”

„Doe nu maar niet zoo poeslief, 'k heb jullie allang door. Maar vooruit, als je me maar belooft, dat je 't behang niet vol spijkergaten maakt. En asjeblijft geen ongelukken.”

Moeder is een schat. De heele dierbare schilderijenschaar aan je dochters toevertrouwen is geen kleinigheid: smaken verschillen, en heusch, moeders smaak is verouderd, ze maakt van alle kamers een museum. Deze keer gaat 't anders, daar sta ik voor in! Echt leuk, zoo'n werkje!

Vroeg reist het ouderpaar af.

Uit het portier schiet nog een laatste waarschuwing op ons af: geen schildertjen verdonkeremanen, hoor, alles, wat jullie leelijk vonden, is er vóór de verhuizing al uitgedaan. En Jet, zorg jij, dat dat kind niet van de trap rolt...”

Het kind is niet eens beleedigd, maar wuift de auto enthousiast na met hamer en nijptang.

In het schuurtje, afdeeling brandstoffen, staat een regiment slachtoffers met smart te wachten.

Vijf, tien, dertig, drie-en-dertig stuks maar even!, benevens een stelletje familieportretten — en onze eigen bullen zijn al boven. Ze moeten noodig zeggen, dat kunst duur is en pastorieën arm zijn!

„Nou Jet, begin maar. Aan jou de leiding.....”

Jet neemt de zaak met kennersblik op, fronsht haar voorhoofd, bijt op haar vinger en vraagt: „Hoe heb jij het je voorgesteld?”

„Wel, da's nog al eenvoudig: 33 stuks, en we hebben 4 kamers en het kabinetje, dat wordt — even wachten — $4\frac{1}{2}$ op 33 is 9 op 66, dat is — één moment — $7 \times 9 = 63$, rest 3, nou, 7 stuks op elke kamer en op één 10.”

„Die 10 dan zeker in 't kabinetje,” hoont Jet.

„Daas niet,” zeg ik nijdig en ben meteen blij, dat moeder op weg is naar haar dameskransje!

Jet blijft maar naar de schilderijen kijken, de een na de ander wordt uit 't kolenhok gehaald, tegen de muur gezet, wéér bekeken — menschen kinderen! zóó'n heksenwerk is die ophangerij toch niet! 't Lijkt wel of ons levensgeluk er van afhangt. Ze heeft beslist geen aanleg voor Führer, dat zie je hieraan weer duidelijk. Optreden, doortasten, bevelen! Natuurlijk kijk ik aandachtig toe, anders is het straks: jij doet niks en je laat mij voor alles alleen op-

I · Z · I · N · G ·

draaien" — ik ken dat. Nu trekken we tenminste allebei een zwaar-geleerd gezicht — maar wat het beduiden moet? Geen flauw idee!

„Wat staan we toch te suffen!" roept Jet opeens. „We beginnen eenvoudig bij 't begin en dan volgt de rest vanzelf, simple comme bonjour."

„Uitstekend," beaamt ik, „als jij dan maar zegt, waar 't begin is."

„De boomstronk natuurlijk. Die hangen we in de zitkamer, en dan gewoon verder."

Jet zegt het opgelucht en vol overtuiging, ik onderwerp me dan ook gewillig — 'k geloof tòch, dat ze leidsters-talenten heeft.

Vier handen pakken het gevaarte bij z'n gouden kraag, en daar gaan we, met vastberaden stap, naar de zitkamer.

De boomstronk is het mooiste, grootste en kostbaarste stuk van onze uitgebreide verzameling, hèt cadeau op de zilveren bruiloft. Alle Oma's, Ooms en Tantes, zelfs oud-tante Dien, hebben er voor bijgedragen, anders waren we er nooit gekomen. 't Is nu ook ons aller trots en glorie, een echt familie-stuk! Maar even 1.20 bij 0.90 meter, een kijkje in 't Haagsche Bosch. Een oude, knoestige, zombeglansde beukenstam met ver-vooruitspringende wortel, daarachter statige eiken en ander geboomte. Naast de beuk staat een bank, maar daar zie je weinig van, en in de verte nog een strookje blauwe lucht — meer niet, zou je zeggen, maar dan heb je 't voor naamste over 't hoofd gezien: 4 letters in de bast gekerfd.

De geschiedenis is deze: 28 jaar geleden struikelde een jongedame over de verraderlijke wortel, een a.s. theoloog, die op de bank zat te mediteeren, schoot toe — maar 't kwaad was niet te keeren: de jongedame verloor haar evenwicht plus haar hart — en de gevolgen daarvan zijn niet te overzien: een huwelijk, kinderen, behuwd- en kindskinderen, pastorieën en verhuizingen, meubels, schilderijen, zorgen — en nog is het eind er niet! Kleine oorzaken!

Samen slapen we de boomstronk door de heele zitkamer, tot we z'n eereplaats ontdekt hebben.

„Boven de canapé," zegt m'n chef.

Als zegevierend veldheer bestijg ik m'n trap, krijg zonder ongelukken de haak in de muur — één, twee — hup! Klaar!

Majesteitelijk daal ik van m'n troon: schilderijen ophangen?! Een peulenschil, meer niet!

Bij de deur bewonderen we het werk onzer handen: we hebben de juiste plaats getroffen. Op de millimeter af juist!

„Wat moet er naast? En er onder?"

„Niets natuurlijk. Alles, wat er bij komt, bederft het effect."

Jet heeft gelijk: het is artistiek zoo. Af. Moeder zal tevreden zijn.

Boven de schoorsteen komt het antieke koperen bord met de oud-Hollandsche boerendans, tegenover de boomstronk hangen we een mooie kerk-copie van Bosboom en Wim's meesterwerk: de Loosdrechtsche Plassen.

„Past die hier wel?" vraag ik aarzelend.

„Ja zeker! Anders hing ik hem er toch niet."

Alsof ik ze niet ophang! Enfin, ze zal 't wel weten, ze is de oudste en ze teekent zelf.

„Dan zijn we met één kamer klaar, gauw zeg." Je hebt hier ook maar 1¾ muur en de schoorsteen, de rest is deur of raam. Leve de moderne huizen! Hulde, architect! Zóó hoort een vertrek te zijn: rustig, licht, zakelijk en toch gezellig. En vóór alles: geen museum.

De huiskamer gaat vanzelf; we krijgen de slag al aardig te pakken en bovendien: het werk ligt ons. Jet geeft bevelen, een enkele maal kom ik met m'n bescheiden meening voor de dag, maar dat blijkt zuiver tijdverlies, dus gehoorzaam ik gedwee, beklim de trap met de lenigheid en nonchalance van een geroutineerden behanger, laat de hamer één keer glijpen, precies op Jet's gevoeligste teen — het geeft een klap en een scène, maar dat is nu eenmaal het risico van de arbeid, en hang op: een half dozijn reproducties, een houtsnede, een kunstkalender, een stilleven van chrysanten boven het dressoir en de groote familiegroep ter eere van de zilveren bruiloft boven het altaar.

Het altaar is moeders heiligdom, de maker bestemde het voor dames-schrijftafel, maar sinds portretten aan de muur contrabande zijn, heeft moeder ze op haar altaar in een dubbele rij: babies, bruidsparen en een nieuwe lichtung babies, 'n vaas verse bloemen er tusschen ter ophiuistering.

„Hoe vind je 't zoo? Wel geslaagd, hè?”
„Matig,” oordeelt Jet. „Overladen, naar mijn smaak, maar moeder zal het wel gezellig vinden.”
„Dan is 't juist goed: één artistieke en één gezellige kamer. Elck wat wils.”

Verwoed vallen we op de studeer aan, hangen er vaders geboortehuis, z'n eerste kerk met pastorie en verder komen Luther met een groote ganzeveer, oude Professor Gunning in toga, Abram de Gewel-dige met een genoeglijk houten pijpje en Gezelle met z'n brevier op een lange rij, broederlijk naast elkaar.

Als dat geen verdraagzaamheid predikt, weet ik 't niet meer! Ik stel voor, er nog een toepasselijke reproductie van Mauve bij te hangen: een schaap-herder met kudde, maar Jet vindt één herder op de studeer al genoeg, ergo gaat Mauve weer mee terug en is de 3e kamer klaar.

In het logeerkabinetje hangen we een eenigszins verschoten zeegezicht en een gebrand „de morgenstond heeft goud in de mond” — een zachte waarschuwing aan 't adres van luie gasten. Jammer, dat het mensdóm zoo hardleersch is!

In de slaapkamer van 't ouderpaar komen de over-gebleven foto's van voorouders, kroost en nakroost, een houtsnede, een bonte verjaarskalender en de trouwtekst op fluweel — héél ouderwetsch en ver van mooi, maar van hun trouwtekst scheiden?! Nooit! Dat voorstel is voorgoed afgewezen.

Op zolder hoeven we niet te wezen, wij hebben onze eigen dierbaarheden en 't parool van de jongens is: geen rommel aan de muur.

„Dan zijn we klaar,” zegt Jet. „Tenminste.....”

„Ja, we zijn klaar,” echo ik, „maar ik heb een gevoel, dat we heelemaal niet klaar zijn en de moeilij-heden pas beginnen.”

Zonder iets te zeggen stappen we in de richting van het kolenhok — en daar grijnzen ons aan 15, zegge en schrijve vijftien stuks! Overcompleet, dames en heeren! Hadden we toch maar 7 in elke kamer gepoot, dan was de rest enkel 3 geweest. Vijftien! Wat begin je nu toch met deze vijftien: ze zijn overbodig, onnoodig, werkloos! En daar staat warempel ook nog een doosje in de hoek — o wee, dat is niet in orde — welk duveltje mag daarin zitten.....

„Jet! de borden!” Moeders oud-blauw, vijf exem-plaren maar even! Diè moesten boven het dressoir — hoe konden we toch zoo suf zijn. Ze hebben er al z'n leven gehangen, en ze hóóren er.

Niets aan te doen. We halen de chrysanten naar beneden en de haak uit de muur — da's één gat te veel, maar 't valt gelukkig niet erg op. De borden krijgen hun eigen plaats weer; Moeder heeft gelijk, ze doen 't prachtig boven het donkere dressoir — maar de muur is nog voller geworden en onze rest met één vermeerderd, dat is 't ergste!

„De chrysanten dan maar onder de boomstronk?” stel ik voor.

„Als je 't hart hebt! Overal waar je wilt, maar de zitkamer verpruts je niet, en daarmee uit.”

„Mij best! Zeg jij dan maar, waar we met dit zaakje naar toe moeten.”

Ik laat m'n oogen door het kolenhok gaan, en de moed zinkt me in de schoenen: Adam, Joël en Jere-mia staren me diep verontwaardigd aan, het Jood-sche Bruidje is beleedigd, de eenzame Staalmeester voelt zich achteruit gezet, de ondeugende jongen van Jan Steen stort heete tranen, en Elisabeth Jac-obsdochter Bas vergeeft het nooit, dat we haar vergaten. Verder nemen een afwachtende houding aan: H.M. onze geëerbiedigde Koningin; 2 ploegen-de paarden, Eben-Haëzer, door vaders meisjes-cate-chisanten met toewijding en leelijke gele kruissteken gewerkt ter eere van z'n 25-jarig ambtsjubileum, een elegante tak roses de France met „Waar liefde woont” in sierlijke gouden letters — oud-tante Doortje's geschenk aan het zilveren bruidspaar, haar láátste, helaas! want nu doet moeder het nooit weg, al vindt ze het ook nog zoo leelijk, — en vijf beeldige vergrootingen van Haagsche zee- en bosch-gezichten, die Kees met zijn hééle vacantie en z'n halve spaarpot betaalde.

„Wat moeten we beginnen! Weet jij het?” vraagt Jet deemoedig.

„Tentoonstelling in het kolenhok — Rembrandt en Michel Angelo gereproduceerd. Tien cent entrée. Opbrengst deelen we.”

„Wat ben je weer geestig!”

„Jij weet heelemaal niets.”

Eigenlijk kunnen we geen schilderijen meer zien, maar we moeten verder en maken een tweede ronde door alle kamers, op jacht naar kale plekken — helaas, ze zijn er niet.

Vijftien stuks plus de chrysanten! Dat is de schuld van die vervelende moderne huizen. Ze doen je 2½ muur per kamer te kort met hun ingebouwde- en sierkastjes en die idioot-brede ramen.

Vijftien stuks! Als moeder me niet zoo vertrouwde, liet ik er gauw een paar duikelen! Waar ter wereld láten we ze..... ik wéét het niet. We zitten vast, muurvast! We hangen zèlf.

„Zeg jij nu eens wat,” smeekt Jet.

„Adam boven 't altaar? Goed beschouwd is hij onze stamvader en dus van de familie.”

„En 't Joodsche bruidje er zeker naast, dikke ver-wantschap via Sem en Japhet,” snauwt m'n ex-chef.

„Ja, wat wil je eigenlijk. Zeg jij het dan. Zelf beden-ke je niets en als ik met een voorstel kom, word je nijdig. Op die manier blijven we ten eeuwigen dage in het kolenhok zitten.”

Voor de derde keer beginnen we onze ronde, met lood in de schoenen en spinleelijke gezichten. Vier uur lang zijn we nu bezig — op een droogje maar liefst. Een behanger krijgt tenminste op tijd z'n koffie en koek en wij sjouwen van 8 uur af en nie-mand zorgt voor een bakkie troost. M'n maag knort nog harder dan ik zelf.

„Laten we eerst maar gaan eten, dan krijgen we

Op jacht naar kale plekken — helaas, ze zijn er niet.

nieuwe energie en ideeën.”

„Plicht gaat vóór genoegen,” doceert Jet. Zij heeft ook nóóit honger!

We hebben zoowaar succes op de derde ronde, laten het Joodsche bruidje benevens Eben-Haëzer op de studeer, en „Waar liefde woont” bij het altaar. De artistieke aanblik is al lang verdwenen, museumachtig staart de huiskamer ons aan. Maar wat doe je in tijd van nood!

„En nu hebben we nog: Adam, Joël, Jeremia, Elisabeth Jacobsdoch.....”

„Hou op!” roept Jet vertwijfeld en steekt haar vingers in de ooren. „Ik geef het op! Ik kàn niet meer.”

Nu is mijn uur gekomen! Nu kan ik toonen, wat ik waard ben. Mijn vindingrijkheid is bekend — ik móét slagen! 'k Heb een naam op te houden! Speurend loop ik voor de vierde keer door de suite. Jet ligt met een arme zondaarsgezicht en haar zeere teen in de hand op de canapé.

'k Stap de deur uit..... Eureka! De gang, de gang! Dat we daar niet eerder aan gedacht hebben. 't Is een gek klein gangetje, maar nog onontgonnen terrein, en alle beetjes helpen.

Elisabeth komt tusschen Joël en Jeremia in, Jan Steen wordt 4e in de rij — je reinste portretten-galerij. keurig! Alles klassiek, het kan niet mooier. Als ik de barometer omhoog breng, kan de officier van Rembrandt er mooi onder, op dezelfde hoogte van Elisabeth en haar kornuiten. Vlug haal ik de trap, sla een spijker zoowat bij de zolder, de barometer er aan — klaar! C'est pour le boulanger, zou Kees zeggen. Vindingrijkheid is méér waard dan kunstzin, Jetta, leer dat van mij!

Hare Majesteit belandt in het halletje, achter de tochtdeur. Ze zou boven de paraplubak beter tot haar recht komen, maar daar hangt al een spiegel. De vijf foto's van Kees hamer ik boven aan de trap

— 't zal hem niet aanstaan: ze hingen altijd in de zitkamer. Ze zijn werkelijk bijzonder mooi — maar wat helpt me dat? Ik kan toch niet van voren af aan met de heele ophangerij beginnen! Zie je wel, dáár zit 'm de kneep: we zijn niet goed begonnen. Die Jet ook altijd met haar artistiek gedoe — loop je leelijk mee vast! Zakelijk blijven, dat is 't eenige... Nu Adam en de chrysanten nog — waar berg ik die?

'k Weet het! Het stilleven zal Gezelle kronen! 't Staat wel een beetje vreemd zoo'n étage boven z'n hoofd, maar: „mij spreekt de blomme een tale!” Die twee passen prachtig bij elkaar.

En nu onze oude oer-vader nog. Ja lieve schat, wat 'k met jou beginnen moet, is me een raadsel. De studeer is pròp, en bij de familie mag je niet van Jet.....

Gevonden! In de badkamer! Pas je precies: zelfde mode.

Koninklijk hangt Adam daar aan het handdoekhaakje — ja, hoor eens, je hoeft niet zoo verbaasd rond te kijken: 't is hier de badkamer en daarmee uit. 'k Had je graag in de salon gehad, maar een werklooze zit óók wel op hout, al gun ik hem een fauteuil.

Ik kijk in 't kolenhok — nog één! Hoera, de laatste! „Ploegende paarden,” van Mauve... tja, waar stop ik die? Kalm in 't kolenhok laten? — nee, dat is niet volgens afspraak. Boven bij de jongens? Overbodige moeite, want die zetten de knollen vanavond de deur nog uit — arme zwoegers, 't is moeilijk een warme stal voor jullie te vinden.....

Op de deur van de studeer!! Daarbinnen wordt ook gezwoegd — wie doe je wat!

'k Sla een haakje in, maar niet diep: àls de zwoegers weg moeten — je kunt nooit wéten — dan blijft er tenminste geen diep litteken over.....

„Jet! Jet! Ze hangen! Allemaal. Toe, maak jij nu gauw de tafel klaar — ik rammel. Nee, ga stràks maar kijken... Brood, brood! Van kunst alleen kan je niet leven.....”

Klaar! Wat een rust! M'n handen gloeien en m'n linkerduim doet gemeen pijn — maar de schilderijen hangen en het kolenhok is leeg!

Na tafel werpt Jet een blik in de studeerkamer en slaat metéén de deur met een nijdige slag dicht.....

'k schiet toe — te laat: de paarden maken een salto mortale en ploffen op de grond, het glas in duizend stukken.

„Ezel,” zegt Jet, zóó minachtend, dat ik me één moment een ezel voel en zwiingend de ruïne van m'n edele broeders-paarden opruim.

Zwiingend gaan we naar boven, zwiingend zit ik als Lady Wanhoop op de rand van m'n bed, maar dan heb ik er genoeg van. Wat drommel, 't is of ik een misdaad begaan heb, inplaats van veel goede daden. Fluitend kruip ik in een fleurige middagjurk, zet m'n afgezakte krullen in 't gelid, doe 'n druppel

feestelijke Fougère Royal achter m'n oor, ziezoo: de laatste sporen van bloed en tranen zijn uitgewischt, en mogen de lieflijke geuren me doof maken voor de komende critiek!

Jet wil er vandoor, maar dat is laf. Samen moeten we thuis blijven en 't ouderpaar in 't aangekleede huis rond leiden.

Moeders verbaasde gezicht, als ze het gangetje binnentapt!

„Dit is niet het best-geslaagde,” legt Jet uit, „afdeeling restanten, weet u. Vindt u 't erg leelijk?” „Leelijk? Welnee, kind, een beetje museum-achtig, als 'k het zeggen mag.”

De suite kan gelukkig de toets der critiek doorstaan — maar de studeer!! En Adam in de badkamer!

Het eenige commentaar is: „Je hoeft niet te vragen wie dat bedacht heeft — nee, laat hem vannacht maar hangen, we zullen morgen wel een betere plaats vinden.” 'k Ben benieuwd!

De Koningin achter de tochtdeur deed de maat overlopen. In welsprekend zwijgen haalde moeder het portret van de muur, en deponeerde H. M. op een

poef in de zitkamer. Jet keek hardnekkig een andere kant uit!

Om 9 uur kwam Kees en brak de bui los. Hij stotterde van nijd. „Je-je-jullie zijn sufferds in het kwa-wa-wa-draad! Dat praat over kunst, en kan nog niet eens foto's ophangen! De mooiste die we hebben notabene boven aan de tráp!! Drie gulden per stuk en dan al 't werk nog. En de barometer voor 't gemak tegen de zolder! Zou je zulke blagen...”

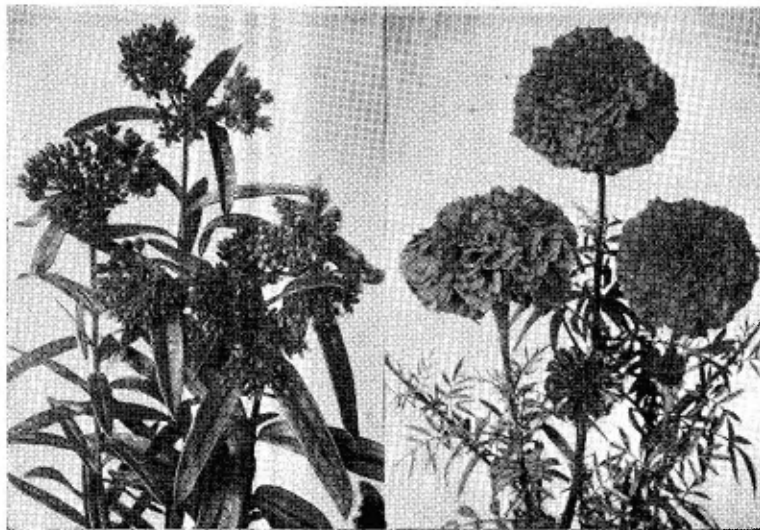
„Toe Kees, wees nou redelijk. We hebben ons uitgesloofd, echt, maar als er nu toch geen plááts is!” „Had ze dan in de zitkamer gehangen, daar hooren ze. En anders in de huiskamer. „Waar liefde woont” kon gerust weg.”

„Dacht je?” vraagt moeder alleen.

Ik schaam me meteen over ons geruzie en zwijg. Die jongens! Ze zouden zelfs Job brieschend maken. Je zwoegt met gebroken duimen en teenen en als dank krijg je op je kop. La critique est facile, maar de kunst! Praat me er niet van!

Schilderijen ophangen? — nóóit weer! Bij mezelf niet, bij een ander niet, nú niet en later niet! Dat is eens, en niet weer. Nóóit!

FRIEDA VAN FELDEN.

Zijdeplant.

Afrikaantjes.

ORANJE BLOEMEN V O O R D E T U I N

Het is misschien wel eens aardig om eens even na te gaan, welke oranje bloemen we nu nog kunnen zaaien of aanplanten, om nog deze zomer van hun bloemen te genieten.

In de eerste plaats noemen we dan de Goudsbloem, ik geloof niet dat er een meer geschikter oranje bloem is.

Goudsbloemen zijn heel gemakkelijk in cultuur, men kan ze nu nog heel goed in de volle grond uitzaaien.

Later moet men ze dan op onderlinge afstand van 30 cm. uitdunnen. Men kan ze ook in kistjes zaaien, om ze later afzonderlijk in de tuin uit te planten. Prachtig zijn de Goudsbloemen in de border te gebruiken, waar ze vooral zoo mooi met blauwe en lila tinten zijn te combineren. Liefhebbers combineren graag deze kleuren, doch vergeten meestal, dat om die combinatie te doen slagen, beide soorten ook tegelijk moeten bloeien.